

Никола Вујчић

ОСИПАЊЕ

Свакодневно ме нестаје по део
Или опадне понека влас косе или
Понека реч излети и загуби се
У свакодневној буци
Остану моје руке у додиру
Кораци се заглибе у једном месту
Поглед ме понекад остави на неком прозору
Који своју радозналост крије као огледало
Ујутро умивајући се вода ми спере
Невидљиву маску у којој сам се зближио
Са онима из сна и сад да ме виде
Не би ме препознали
Сваки дан нестајем део по део а да то и не примећујем
Други ми кажу – некако си се променио
Једва сам те препознао
Боја гласа ти је постала храпава као звук из сувог испуцалог грла сламчице
Волео бих да знам шта травка травци у пољу шапуће
Не мичући се са места али како да то чујем
Желео сам живот у комадима бар у комадићима
У вртлогу у тако раздвојеној и састављеној
Стварности коју сам задржавао
Осипао сам се и кад сам веровао у чврстину
Свих поступака и кад сам остајао сам опкољен даљином
Стално живим иза решетака које носим у себи, каже Кафка
Та ме мисао тако усами да ми се учини да свет кружи
Негде далеко а да је у мени празнина и да се
Све около осипа

ГЛАСОВИ

СИНОЋ

Тамо где мислим да ме још има све је празно
Небо је одједном ниско као таваница али га не могу дотаћи
Нити се од њега одбија глас
Цео живот виси као јабука на грани
Од свих облика он је најсличнији округлом који
Непрестано скрива своје средиште

ГЛЕДАЊЕ

Небо је стално градилиште, небо је пуно грађевина, кажеш ми,
Док ослоњен гледајући и сам учествујем у том грађењу.
Огромни облаци као грађевински блокови
Гомилају се и ваљају низ плавичасту низбрдицу.
Горе, у даљини, у стрмом кланцу је каменолом
Одакле се котрљају тамни облаци, чврсти
Као стене које ће нам требати за масивне грађевине.
Њихови природни облици међусобно се уклапају
И олакшавају невидљивим зидарима посао.
А шта ћемо за кров, да ли размишљамо о крову,
О киши и сунцу, кад наступе олује и жега? Које силе ће
Задржати те непогоде и моју собу, мој собичак који постаје
Све тешњи и тешњи? Зидови му се спајају, постаје
Тек пукотина кроз коју светлост провирује да ме види.
Зидови су пуни воде и сунчеве светлости и цело небо
меко попут мочваре пуно је зеленкастог сјаја жабокречине.
Види онај облачић како се заруменио, жури као дивљи аутомобил.
Наш поглед га је пратио по црти хоризонта. Јурио је ка сунцу
Које се удаљавало и којем ће, ускоро, пући ужарени обручи.
Зраке дебеле и мрке, као покретне тапете, желе
Да прекрију оно мало плавог и светлијег што се још може видети.
Облаци који су се размножили брзо одрасту и умру.
Наслоњени на прозоре, зуримо горе.
Живели смо у облацима, били смо њихови становници.
На небу које је избледело, а киша испрала и нашу слободу,
Светлост је спазила себе у огледалу и ми смо се у њему спасли
Као у чамцу који се љуља хватајући своје ликове у наборима воде.
Ветар кормилари том белом флотом, а очи, високо као звезде,
Сјајем све упијају.
Припијени очима за облаке више и не знамо шта гледамо.

СТРАХ

Страх од ходања, страх од речи,
Страх од близине, страх од трајања тишине,
Страх од бројања и пребројаног
И оног што се не може пребројити,
Страх од погледа и огледала
Ока које све види
У коме сам и ја обична бројка.

Говорећи, пуним собу стварима,
Стварам свој музеј
Одјек неких речи из нагнуте посуде помути њену празнину,
Страхујем да неће бити довољно светлости,
Да ће овај дан прерасти у зид,
У кавез,
Да ће се све речи сабити у једну али њу нико неће
Чути

ВЕЧЕРЊА СВЕТЛОСТ

Умрла је светлост
Која ме је зближавала и повезивала
Пукле су танке нити којима сам
Био привезан за дан
А које никада нисам ни видео
Тек неко ме је одгурнуо од вас
Из којих се излила тишина
Као мрак
Ујутро зраци сунца резали су
Оно што гледам
И речи су се грушале у грлу
Светлост је већ све исекла
А ја још размишљам –
Да ли ме гледа
Оно што светли

ОДЛАЗАК

Да ли и ви понекад осетите да речи које изговорите
Тону и да и ви тонете
Да оне као обручи на расушеном бурету ништа не држе
Већ само празнину у свом тобоже замишљеном кругу
И да је то празан говор
И да оно што видите
Тек је прва слика
Тек је први траг тренутка
Да ли се понекад и вама дешава као и мени
Да вас речи однесу далеко
И оставе
Па се саме лелујаве
Истопе у одјеку

РАДОСТ

Радост, шта ћу са њом, она кратко траје.
Брзо се истроши. Имаш је, али као да није твоја,
други њоме управља. Радујеш се што је имаш
али заједно се истопите као пахуљица на рукаву.
Видиш је како падне и одмах се претвори
у влажни траг.
Радост, па шта ћу са њом
и њеним траговима?

СЕЋАЊЕ

Тек је блеснуло неколико слика из детињства
Из великих наслага прашине дана
Из тог ђубришта времена које ме је изморило
Као стакалца малена која дланом бришем
Замагљена и мусава
Скидам са њих прашину
Оно што их замућује
Видим оно што зажелим
Препознам па га додирнем
Зграбим и брзо се окренем
И заспим